

Tomb Raider 3

Jak to bylo ve skutečnosti aneb interview s Larou.

Ano, vážně jsem to já, Lara Croftová. Nekoukejte se na mne tak podezřívavě, co jste čekal? To jste si snad myslel, že vypadám tak, jak mne ti pitomci nakonec udělali? To si myslíte, že bych s takovou podvábou mohla někde přežít dýl jak několik dnů? S hárem jako z doby hippie, aby se mi všude zamotalo? Teda já vám řeknu, když jsem dávala svolení s tímhle rozhovorem, pořádně jsem si vás proklepla. Já mám špatný zkušenosti s pisálkama a ještě horší s těma, co se za ně jenom vydávají. Ale chtěla jsem, aby se konečně vědělo, jak to bylo s tím Tomb Raiderem. To byl totiž podraz, na který se zmůžou opravdu jenom lidi. Teda řeknu vám, zažila jsem věci, z kterých by ostatním stály vlasy hrůzou celé roky a odmítaly by lehnout kvůli zbytečné námaze. Ale lidi, ty to všechno předčí.

Přišel za mnou, stejně jako vy, že by se rád dozvěděl, co všechno se mi nestalo, a pak o tom napsal nějaký článek nebo co. Já husa pitomá! Nechala jsem se strhnout tím, že se konečně taky někdo doví, co všechno se kolem nás skrývá. Žádná Akta X nebo něco takového, syrová realita. Tak jsem mu to všechno vyklopila. On si všechno napsal, radostně pokyvoval hlavou, až mu ořinka padala do čela, a pak odskotačil s příslibem, že mi pošle článek. A rok na to najednou vidím a nevěřím svým očím. Tomb Raider, hlavní role Lara Croftová. Všechno, co jsem mu vyslepičila, až na to, že žádný článek, ale imbecilní hra s ženskou, která by spíš pasovala do Lotos Klubu než do takovýhle bryndy. Oni si prostě z toho všeho, kde jsem mohla přijít o život, udělali nějakou hru, která to všechno staví do úplně jiného světla! On mi to přišel strašně pyšně ukázat, že místo článku raději udělali tohle, že je to lepší.

Kdybyste viděl, jak jsem ho prokopla dveřmi, dával byste si moc velký pozor na to, co o mně někde napíšete. Jenže já o vás vím dost, abych měla jistotu. Vaše SCORE bude mít mnohem větší užitek z mé pravdivé výpovědi než z nějakých překroucených báchovek. Jsem sice ženská, ale tohle mi doteklo. Proto vám chci pěkně zatepla povyprávět o svém posledním dobrodružství, které samo o sobě strčí všechny předchozí do kapsy. Taky jsem několikrát málem přišla o život, na to jsem nebyla zvyklá. Ale jedno upozornění hned na začátek - jenom jedno písmenko tam překroutíte a to, co s vámi provedu, nezapomenete do konce svého života. Chtěl byste, aby vás tahle noha koplá? Že ne?! To vám věřím...

Jenže v době, kdy ten Tomb Raider vyšel (ze zbytků mých zážitků, které se jim nevešly do prvního dílu dokonce udělali i pokračování, ale to už mi ukázat nepřišel, asi si moc dobře pamatoval, jak letěl ze schodů) jsem já měla úplně jinou práci. Aniž bych věděla, jak jsem se opět (pokolikáté už!) ocitla ve vleku událostí. Při průzkumu jednoho prastarého indického chrámu jsem našla hodně zvláštní kamínky. [\[Tomb Raider III příběh\]](#) Měl v sobě takovou zvláštní sílu, nebála bych se možná použít i slovo charisma, ale on nebyl živý, tak charisma nepoužiju. Sebrala jsem ho pro pozdější prozkoumání, a pak už šlo. všechno ráz na ráz. Přítel, který mi čas od času obstarává informace (taky jeden z jeho mála legálních kšeftů, ale on je vážně dobřej, to byste nevěřili, co všechno dokáže zjistit. Však mi vás taky proklepnul...) dorazil s očima navrch hlavy a to, co mi začal vyprávět, bych normálně považovala za nesmysl, ale po tom, co už jsem zažila, nelze nic brát na lehkou váhu. Vyprávěl mi dlouhý příběh o tom, kterak meteorit na Zemi spadl a jeho záření sice podporovalo všemožné bujení fauny a flóry, ale s lidmi dělalo nekalé věci. To však domorodci, kteří po strastiplné mořeplavbě ztroskotali poblíž, rozhodně nemohli vědět, a tak samozřejmě nepřišli na nic jiného než ho začít uctívat a v jeho blízkosti plodit děti. Účinek se dal předpovědět na obyčejném dětském počítadle. Po několika generacích už to nebyli domorodci a kdysi tak šťastný a veselý kmen pomalu vymřel. Zůstaly po nich jen obrovské sochy.

Jakýsi Charles Darwin (podobnost jmen je dle mého jen čistě náhodná, ale za nic nemůžu ručit) po dlouhém časovém úseku, během kterého zatím vše zapadlo sněhem, našel zbytky této zmutované civilizace a jako památku si odnesl čtyři úlomky zvláštního kamene, který tam našel. Charlesova výprava však zanedlouho za bližší neurčených okolností pomřela a cesty kamenů se rozdělily. [\[Tomb Raider III cutscény s českými titulky\]](#) To už jsem začínala tušit, že to, co jsem našla v Indii, je pravděpodobně jeden z nich. Ale nejenom já začala pátrat po zbylých třech. Výprava, která mezitím v Antarktidě narazila na stopy po předchozích výpravách, si spočítala dvě a dvě a na vlastní pěst se vydali po stopách kamenů.

Já si zatím pohrávala s kamínkem a přemýšlela kam dál. Z určitých indicií (nepetejte se mne, jak jsem na ně přišla, jsem přece ženská a mám nejen svou inteligenci - ať si Lachtan říká, co chce - ale i intuici) jsem věděla, že lze pátrat v Londýně, Nevadě anebo se vydat na jeden ostrov v jižním Pacifiku. Volba padla na Londýn, protože jsem už potřebovala trošku oddechu a civilizace. Jak jsem si naběhla, mi došlo až mnohem, mnohem později... V indickém chrámu jsem si připadla jako doma, všechno bylo takové podobné těm předchozím dobrodružstvím a jenom občas se stalo něco, co mi tak obvyklé nepřišlo - zjistila jsem například, že na některých stěnách chrámu se dá výborně šplhat! Spousta hádanek a rébusů, které se od starých vychytralých tvůrců daly očekávat, valící se kameny a otrávené šipky... Všechno už jednou viděné a prožité, jen náhlost a nenadállost většiny událostí mne docela iritovala - takřka jsem neměla šanci na náhlé nebezpečí zareagovat, a to potom nezbylo nic jiného než Load. No, nebudu zabíhat do podrobností, ještě bych vám prozradila, jak to dělám, že jsem po tom všem ještě živá. Na konci chrámu čekalo jedno hodně ošklivé indické božstvo, které se pravděpodobně ráno podívalo do zrcadla a když si uvědomilo, jak moc velkou ostudu si udělalo tím, že vůbec vylezlo z podzemí na povrch, pořádně se naštvalo. A kdo jinej si to mohl odskákat než já! Naštěstí už jsem neměla na obranu jenom obyčejné pistole nebo brokárnu, ale našla jsem po předchozích dobrodružích nějaké lepší zbraně, takže božstvo už mělo za chvíli úplně jiné starosti než se

trápit tím, jak hnusně vypadá. No, a co to má vlastně všechno společného s Londýnem?

Víc než byste čekali. Po takovém skoro domovském pocitu z Indie mi atmosféra a dění v Londýně přišlo jak pořádná kudla do zad. Neuvěřitelně spletité labyrinty chodeb a plošin, v kterých se dalo jen s největším sebezapřením orientovat. Teda řeknu vám, tu jednu plošinku hned na začátku, kterou jsem zpočátku samozřejmě přehlédla, tu mi byl čert dlužný! To by snad ani nikoho normálního nenapadlo, že se tam dá skočit. Okolní scenérie sice fantastická, spousta detailů a být nedělní odpoledne, bylo by to výborné místo na sluncem prohrátý piknik, ale neděle nebyla a piknik už vůbec ne. No abych tu plošinku zbytečně nepitvala, bylo to možná až zbytečně těžké místo, ale už je to za mnou, tak to tak nevnímám. Nejdřív jsem prošmejdila nějaké tovární komplexy, které možná už jenom ze zvyku hlídali najatí bouchači, kteří si mysleli, bůhvíjak nejsou namakaný do té doby, než potkali mně. Pak jsem si zaskákala po střechách a byla moc a moc šťastná, že nepatřím k té nezanedbatelné části lidstva, která trpí závratí. To bys sebou žuchla dolů natotata. A ze střech rovnou do podzemí!

V zatopených kanálech mi nebylo zrovinka moc do smíchu, ale já už jsem ženská zvyklá na ledascos, tak jsem si ani moc nestěžovala. A navíc, na jednom místě někdo z údržbářů (budiž mu žaludek krokodýla, kterýho sežral, lehký) nechal podvodní skútr, na kterém jsem si bezva zajezdila a ušetřilo mi to spoustu času. [\[Tomb Raider III screenshoty\]](#) Vylezu ven a koukám jako Rybka na Saharu, protože jsem v tunelu a přímo na kolejích. Než se stačím rozkoukat, už cítím tlakovou vinu vlaku, který se na mne řítí a jen taktak uskakuju před metrem do výklenku. To bylo vážně o fous! Po chvilce hledání jsem se nakonec dostala do dalšího podzemního labyrintu, který k mému překvapení propojoval několik zcela zapomenutých komplexů.

Kdyby jedna velice známá banka věděla, že se dá tak lehce dostat k jejím podzemním sejfům, asi by dost nadávala. Ale to ještě nebyl všem překvapením konec, to tedy ani náhodou ne. Podzemí totiž mělo takové dost divné obyvatele, původně jsem myslela že to jsou jenom bezdomovci, ale oni byli dost organizovaní a neměli mne zrovna moc v lásce. Nakonec mne dokonce i přemohli a dovedli ke svému králi, jestli se to tak dá říci. Ten mi slíbil poradit, jak pokračovat dál, ale jenom pokud mu přinesu nějaký lektvar z doby starého Egypta. Jasně, že mi to přišlo vrcholně šílené, jak bych se dostala do Egypta, že. Jenže on měl na mysli národopisné muzeum.

Tak jsem se tam vydala, rozlouskla takovou dost zvláštní virtuální rubikovu kostku a našla elixír. Pak už to nebylo nic tak zvláštního, král mne poslal do jednoho mrakodrapu, v kterém si taková fiflena myslela, že sejí povede vyrobit elixír mládí. Proto ty trosky dole! Výsledky jejích pokusů. Kráva - dělá si elixír a epilace a mužský to odskáčou a chodí kanálama. Sice látku, která ji omlazovala měla, ale bohužel jí nedošlo, že čím je hezčí a mladší, tím je blbější. Tak jsem se s ní chvilku honila po střeše mrakodrapu, a pak do ní pustila dvěstědvacet. To už teda nerozchodila, mládí nemládí. A já pádila dál, do jižního Pacifiku.

Zpočátku to (vlastně jako obvykle) vypadalo na brnkačku. Přijdu, seberu kámen a odejdu. Jenže ono to trochu přitvrdilo. Nejdříve jsem se prokousala přes několik domorodých vesniček a skončila, no kde jinde než v chrámu. Namlsaná tou nádhernou scenérií, kterou mi ten Andrejem (rozuměj Bohem!) zapomenutý ostrov nabídnul - bujná vegetace, jezírka a spousta skal, na které by byla radost si jen tak rekreačně vylézt lenže na to nebyl čas. Tak jsem se vnořila do nitra chrámu a začala se zase věnovat své práci. Tenhle patřil k těm menším, nechala jsem se tedy unést svým rychlým postupem a málem se mi to nevyplatilo. Na konci byl totiž pěkně chyták, jen náhodou jsem to přežila. Vypadla jsem z chrámu až mi za patama hořelo a dostala se k prazvláštní vesnici na stromech. Nechtělo se mi chodit v nějakých domorodých výkalech, tak jsem se vydala přes takovou krásně prosluněnou louku... a na poslední chvíli zjistila, že to je past. Bažina tak hnusná a hluboká, že mi vlasy v zátylku stály samy od sebe.

Nevěda, co dál, jsem se tedy přeci jen vydala do vesnice. Jaké bylo mé překvapení, když jsem v jedné chatce narazila na vojáka s ukousnutou nohou! Mou nabídku, že mu vyřežu dřevěné kopyto, aby mohl strašit malá domorodčata s díky odmítl a na oplátku mi daroval mapu. Chvilí jsem ji se zanícením studovala, pak mne jemně upozornil na to, že ji držím vzhůru nohama. Mlel si něco ne zrovna lichotivého na adresu nás něžných poloviček, ale to jsem mu ráda odpustila, protože už jsem věděla, že vím, jak projít bažinou. Ani nevěděl, jak moc mi pomohl. Proskákala jsem bažinou a po hlavě se vrhla do dalších prostor. Mé překvapení bylo opravdu velké - čekaly na mne totiž trosky velkého vojenského letounu a jeho rozzuřená posádka. No, nedivím se jim, spadnout já do týhle džungle, taky mi jebne. Zvlášť, když se všude okolo motají dinosauri. Ale ty už jsem znala z dřívějšíka, tak jsem se nenechala vyvést z míry a když nakonec znovu vyběhnul pěkně vypasenej Rexík, schovala se do díry ve skále a granátama ho rozstřílela na kaši.

Uvnitř letadla nic moc zajímavého nebylo, takže jsem si skočila do jezírka poblíž, abych tolik nesmrděla a jen hodně málo chybělo k tomu, aby mne piraně v něm nesežraly. Stihla jsem si všimnout páky, ale jak jí použít, když mne mezitím rozkoušou? Nakonec jsem vyšplhala po stromech nad jezírko a dolů shodila jednoho Dino Saura. A pak zase chrám, to už byla brnkačka, zajezdila jsem si konečně na kajaku, jak jsem si už tak dlouhou dobu přála a jenom starej šaman na konci mi dal trochu kapky. Využíval v pořadí už třetí šutr z kosmíru a nebyť mé vrozené mrštnosti a inteligence, určitě by mne dostal. Nakonec se v efektním výbuchu zhroutil sám do sebe a já pokračovala do Nevady.

To jsem si mohla myslet, že v něčem tak velkém nemůžou chybět amíci. Jasně, že si jeden z těch butýrků ulil pro sebe a v jejich supertajném komplexu, kam se prý nikdo nedostane, ho začali zkoumat. Jenže já nejsem nikdo. Trošku jsem se přepočítala, takže mne chytili a zavřeli. Toho bohdá nebude, aby Lara v cele dřepěla, řekla jsem si a utekla. Větrací šachta s

hlídacími lasery mne dopravila až na základnu, jenže tam čekaly stráže s pořádně vymakanejma zaměřovačema. Asi zase laser. Beze zbraně se ale moc dělat nedá, takže jsem se raději stále někde plížila a hledala, jak z toho překéru ven. Nakonec se na mne přeci jen usmálo štěstí a já našla zbraň. To je hned o něco lepší. Během zběsilého úprku, kdy jsem nekoukala nalevo napravo, mne náhoda zavedla do skladu nejmodernějších utajených raket. Jasně, že to všechny okolo naštválo jako psy. Ale to mne akorát podnítí k lepším výkonům, proto mi nedalo žádnou velkou námahu jim zmizet a nakonec i najít ten poslední, čtvrtý kámen. Musela jsem si ho vzít silou, velitel mi ho jen tak za nic dát nechtěl, tak jsem ho vyměnila za jeho život. Aspoň už mám jistotu, jestli jsou pravda ty báchorky o mimozemšťanech v týchle lokaci. Jediný, co mne opravdu pobavilo na celém tomhle dobrodružství, byl únik v džípu, to byla legrace na druhou, ale skončilo to bohužel dřív než jsem se stačila rozkoukat.

Čtyři kameny jsem měla, tak co proboha dál? Musela jsem ke kořenům, tam kde to všechno začalo. Pořádně jsem se tedy nabalila a hurá do země věčného ledu. Bohužel, přistání se moc nepovedlo a pilot při něm zařval (ne dost silně, aby přežil), ale já stihla vyskočit. Bez vybavení a zásob, ale na to už jsem zvyklá. Přímo přede mnou se tyčil mohutný zamrzlý vrak ledoborce, tam nějaké zásoby najdu, řekla jsem si a vydala se dovnitř. Probloudila a občas s pořádnou dávkou štěstí přežila všechny jeho nástrahy a pokračovala k antarktické chatrči, kde na mne čekal jeden z členů poslední výpravy. Průrvou jsem se spustila do starého města a v kostech cítila, že se konec blíží. [Tomb Raider III návod] Bohužel mi ani nedošlo, jak doslova lze tato slova brát. Ve chvíli, kdy se totiž čtyři kameny umístily na speciální podstavce, vyřítil se ze tmy poslední domorodec. Tedy, že by se mu muselo říkat domorodec, to tedy ne, ale ten dostatečně šílený výraz mluvil za všechno. Já se mu nedivím, mít šest nohou a všechny je koordinovat tak, aby jeden nezakopl, to se z toho taky zblázním. Proti mým zbraním však neměl šanci, a to prosím taky vládl silami nevypočitatelnými. Co bylo dál, si však, s prominutím, nechám pro sebe, protože není radno prozrazovat vše, obzvláště když jde o něco tak mimořádného. Víte, já se po nových stopách chci vydat tentokrát vážně sama a nemám zájem vykecat zase všem ostatním dobrodruhům, kam by se mohli vydat.

Tak to byl autentický záznam rozhovoru, který nám Lara poskytla jakožto "best magu, který jsem viděla" (ironií osudu je, že SCORE je jediný mag o hrách, který kdy viděla...). To bylo asi tak před půl rokem. Její roztrpčení jste mohli sami vypořádat a redaktor, který s ní ten rozhovor dělal, bohužel touto dobou chodí kanálama, protože jakýmsi nedopatřením byl odprodán firmě CORE, která na jeho motivy dokončila již třetí pokračování kasovního trháku Tomb Raider. Ani se mu nedivím, protože být nakopnut takovou sloní nohou, jakou Lara má ve skutečnosti, bez virtuálních příkras, to opravdu nebude nic příjemného. A to prosím ještě nezjistila, jaké nevyvinuté dvojnice se SCORE pokusilo vydávat za její dvojnice. To bude kanálama chodit celá redakce, včetně vydavatele. Ale já jsem v tom nevině. Jakožto neutrální mám také výsadu to všechno zaznamenat a vysvětlit, protože já nic, já muzikální Lachtan.

Lachtan Kalivoda

- Autor: Lachtan Kalivoda, [Score](#)
- Vydání: prosinec 1998
- Článek je majetkem [OMEGA PUBLISHING GROUP s.r.o.](#)